

Той отиде у тѣхъ си, написа на Мердевенджијева съ почеркъ, приличенъ на женски, слѣдующитѣ думи :

„Благодарѣ. Писменно не намирамъ за добръ. Очаквамъ Ви довечера въ бабината Якимичина градина. Вратичката ще бѣде отворена. — Ахъ! ахъ!

28 Септемврий 1875. Вамъ извѣстната“.

Псалтътъ се показа точенъ на любовното приглашение. Но вмѣсто Рада, него го посрѣщнахъ съ страшенъ ревъ Клеопатра, която Соколовъ бѣше довелъ и държеше вързана въ единъ тъменъ жгълъ на градината, съсѣдна съ неговото жилище.

XIV.

Силистра-Йолу.

Тѣй се наричаше една прѣкрасна зелена морава, въ мѣнастирския долъ, обиколена съ кичести върби, високи брѣстове и орѣхи, до самата мѣнастирска рѣка. Макаръ вече и есенъ, това прѣлестно кѣтче, поради своята усойностъ, запазваше още неприкосновенна своята зеленина и свѣжесть, като Калищкий островъ, дѣто вѣчна пролѣтъ владѣе. Прѣзъ кичеститѣ клоние, на сѣверъ отъ тая щастлива моравка, се виждатъ двата върха на Стара-Планина: Кривинитѣ и Остро-Бърдо. Между тѣхъ се растворяше балканското гърло съ стрѣмнитѣ си урви и увиснали скали, въ дѣното на които шумѣше рѣката. Горскиятъ прохладенъ вѣтрецъ люшкеше нѣжно листата и, заедно съ балканскитѣ миризми, носѣше тукъ и глухия грѣмъ на водопадитѣ. Отгатакъ, прѣзъ рѣката, се издигахъ високитѣ бѣли сипеи, страшно изрѣзани и изхълмени отъ поронитѣ. Слънцето отиваше къмъ пладиѣ и неговитѣ зари, като мицувахъ прѣзъ листнатитѣ дървета, сипехъ възъ моравката дѣждъ отъ златни трептящи търкала.